

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2019/771**(2019. gada 20. maijs)****par atsevišķiem preču pārdošanas līgumu aspektiem, ar kuru groza Regulu (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK un atceļ Direktīvu 1999/44/EK****(Dokuments attiecas uz EEZ)**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) Lai saglabātu konkurētspēju globālajos tirgos, Savienībai ir jāuzlabo iekšējā tirgus darbība un jāspēj veiksmīgi reaģēt uz daudzveidīgajām problēmām, ko mūsdienās rada ekonomika, kuru arvien vairāk virza tehnoloģija. Digitālā vienotā tirgus stratēģija nosaka vispusīgu satvaru, kas atvieglos digitālās dimensijas integrēšanu iekšējā tirgū. Digitālā vienotā tirgus stratēģijas pirmajā pilārā tiek risināts ES iekšējās tirdzniecības sadrumstalotības jautājums, aplūkojot visus galvenos šķēršļus pārrobežu e-komercijas – kas ir nozīmīgākā daļa no uzņēmumu veiktas pārrobežu preču tirdzniecības patērētājiem – attīstībai.
- (2) Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 26. panta 1. un 2. punkts paredz, ka Savienība paredz pasākumus, lai izveidotu iekšējo tirgu vai nodrošinātu tā darbību saskaņā ar attiecīgajiem Līgumu noteikumiem, un ka iekšējais tirgus aptver telpu bez iekšējām robežām, kurā ir nodrošināta preču un pakalpojumu brīva aprīte. LESD 169. panta 1. punkts un 169. panta 2. punkta a) apakšpunkts paredz, ka Savienība, izmantojot pasākumus, kas saistībā ar iekšējā tirgus izveides pabeigšanu pieņemti saskaņā ar LESD 114. pantu, veicina augsta patērētāju aizsardzības līmeņa sasniegšanu. Šīs direktīvas mērķis ir panākt pareizo līdzsvaru starp augsta patērētāju aizsardzības līmeņa sasniegšanu un uzņēmumu konkurētspējas veicināšanu, vienlaikus nodrošinot subsidiaritātes principa ievērošanu.
- (3) Lai panāktu patiesu digitālu vienoto tirgu, palielinātu juridisko noteiktību un samazinātu darījumu izmaksas, jo īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem ("MVU"), būtu jānosaka atsevišķi preču pārdošanas līgumu aspekti, par pamatu ņemot augstu patērētāju aizsardzības līmeni.
- (4) E-komercija ir ļoti svarīgs izaugsmes virzītājs iekšējā tirgū. Taču izaugsmes potenciāls netiek ne tuvu pilnībā izmantots. Lai stiprinātu Savienības konkurētspēju un veicinātu izaugsmi, ir nepieciešams, lai Savienība ātri rīkotos un mudinātu ekonomikas dalībniekus pilnībā izmantot iekšējā tirgus piedāvāto potenciālu. Iekšējā tirgus potenciāls var tikt pilnībā izmantots tikai tad, ja visiem tirgus dalībniekiem tiek nodrošināta netraucēta piekļuve preču pārrobežu pārdošanai, tostarp e-komercijas darījumos. Līgumtiesību noteikumi, kas kalpo par pamatu darījumu slēgšanai starp tirgus dalībniekiem, ir viens no svarīgākajiem faktoriem, kas ietekmē uzņēmumu lēmumu par to, vai piedāvāt preces pāri robežām. Minētie noteikumi ietekmē arī patērētāju vēlmi izmantot šādu iepirkšanās veidu un uzticēties tam.
- (5) Tehnoloģiskā attīstība ir novedusi pie tādu preču tirgus vērsšanās plašumā, kuras ietver digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus vai ir ar tiem savstarpēji saistītas. Tā kā šādu ierīču skaits palielinās un patērētāji tās arvien vairāk izmanto, ir nepieciešama Savienības līmeņa rīcība, lai nodrošinātu augstu patērētāju aizsardzības līmeni un palielinātu juridisko noteiktību attiecībā uz noteikumiem, ko piemēro šo produktu pārdošanas līgumiem. Juridiskās noteiktības palielināšana palīdzētu pastiprināt patērētāju un pārdevēju uzticēšanos.

⁽¹⁾ OV C 264, 20.7.2016., 57. lpp.⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2019. gada 26. marta nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta) un Padomes 2019. gada 15. aprīļa lēmums.

- (6) Savienības noteikumi, kas piemērojami preču pārdošanai, joprojām ir sadrumstaloti, lai arī noteikumi par piegādes nosacījumiem un – attiecībā uz distances līgumiem vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgtiem līgumiem – par informāciju, kas sniedzama pirms līguma noslēgšanas, un atteikuma tiesībām jau pilnībā tika saskaņoti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2011/83/ES⁽³⁾. Citi svarīgākie līguma elementi, tādi kā atbilstības kritēriji, tiesiskās aizsardzības līdzekļi neatbilstības līgumam gadījumā un to galvenā izmantošanas kārtība, pašlaik ir pakļauti minimālajai saskaņošanai atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 1999/44/EK⁽⁴⁾. Dalībvalstīm ir bijis atļauts pārsniegt Savienības standartus un ieviest vai saglabāt noteikumus, kas nodrošina vēl augstāku patērētāju aizsardzības līmeni. Tā rīkojoties, dalībvalstis ir mainījušas atšķirīgus elementus un atšķirīgā mērā. Līdz ar to valstu noteikumi, ar kuriem tiek transponēta Direktīva 1999/44/EK, pašlaik ievrojami atšķiras attiecībā uz būtiskiem elementiem, tādiem kā tiesiskās aizsardzības līdzekļu hierarhijas trūkums vai esamība.
- (7) Pastāvošās būtiskās atšķirības var nelabvēlīgi ietekmēt gan uzņēmumus, gan patērētājus. Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 593/2008⁽⁵⁾ uzņēmumiem, kuru darbības ir vērstas uz patērētājiem citās dalībvalstīs, ir jāņem vērā patērētāja pastāvīgās dzīvesvietas valsts imperatīvās patērētāju līgumtiesību normas. Tā kā minētie noteikumi dažādās dalībvalstīs atšķiras, uzņēmumi varētu saskarties ar papildu izmaksām. Tādēļ daudzi uzņēmumi var dot priekšroku tirdzniecības turpināšanai tikai iekšzemē vai arī eksportēšanai uz vienu vai divām dalībvalstīm. Minētā izvēle samazināt ar pārrobežu tirdzniecību saistītās izmaksas un risku nozīmē, ka tiek zaudētas komerciālās ekspansijas un apjomradītu ietaupījumu iespējas. Tas jo īpaši skar MVU.
- (8) Lai arī Regulas (EK) Nr. 593/2008 piemērošanas rezultātā patērētājiem tiek nodrošināts augsts aizsardzības līmenis, kad tie iepērkas no ārzemēm, juridiskā sadrumstalotība nelabvēlīgi ietekmē arī patērētāju uzticēšanās pārrobežu darījumiem līmeni. Lai arī šādu neuzticēšanos veicina vairāki faktori, viens no būtiskākajiem patērētāju bažas raisošajiem faktoriem ir nenoteiktība attiecībā uz svarīgākajām līgumiskajām tiesībām. Šī nenoteiktība pastāv neatkarīgi no tā, vai gadījumos, kad pārdevēji uz patērētājiem vērs savas pārrobežu darbības, patērētājus aizsargā viņu pašu dalībvalsts imperatīvie patērētāju līgumtiesību noteikumi viņu dalībvalstīs, un neatkarīgi no tā, vai patērētāji noslēdz pārrobežu līgumus ar pārdevējiem, taču attiecīgais pārdevējs neveic komercdarbības patērētāja dalībvalstī.
- (9) Lai arī preču pārdošana tiešsaistē veido lielāko daļu no pārrobežu pārdošanas Savienībā, atšķirības valstu līgumtiesībās vienlīdz lielā mērā ietekmē mazumtirgotājus, kas izmanto distances pārdošanas kanālus, un mazumtirgotājus, kas pārdod klātienē, un liedz tiem iespēju paplašināt darbību pāri robežām. Šai direktīvai būtu jāattiecas uz visiem pārdošanas kanāliem, lai radītu vienlīdzīgu konkurences apstākļus visiem uzņēmumiem, kas pārdod preces patērētājiem. Nosakot vienotus noteikumus attiecībā uz visiem pārdošanas kanāliem, ar šo direktīvu būtu jānovērš jebkāda diverģence, kas radītu nesamērīgu slogu aizvien lielākam skaitam multikanālu mazumtirgotāju Savienībā. Nepieciešamība saglabāt konsekventus noteikumus par preču pārdošanu un garantijām attiecībā uz visiem pārdošanas kanāliem tika apstiprināta 2017. gada 29. maijā publicētajā Komisijas veiktajā patērētāju un tirgvedības tiesību atbilstības pārbaudē, kas ietvēra arī Direktīvu 1999/44/EK.
- (10) Šai direktīvai būtu jāaptver noteikumi, kas piemērojami preču, tostarp preču, kurām ir digitāli elementi, pārdošanai, tikai attiecībā uz svarīgākajiem līgumu elementiem, kas nepieciešami, lai pārvarētu ar līgumtiesībām saistītus šķēršļus iekšējā tirgū. Tādēļ būtu pilnībā jāsaņem noteikumi par atbilstības prasībām, patērētājiem pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem preču neatbilstības līgumam gadījumā un to galveno izmantošanas kārtību un būtu jāpalielina patērētāju aizsardzības līmenis salīdzinājumā ar Direktīvu 1999/44/EK. Pilnībā saskaņoti noteikumi par dažiem būtiskiem patērētāju līgumtiesību elementiem atvieglo uzņēmumiem, jo īpaši MVU, iespēju piedāvāt savus produktus citās dalībvalstīs. Pilnībā saskaņojot svarīgākos noteikumus, patērētājiem būtu nodrošināts augsts patērētāju aizsardzības līmenis un palielinātos viņu labklājība.

(3) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV L 304, 22.11.2011., 64. lpp.).

(4) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 1999/44/EK (1999. gada 25. maijs) par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV L 171, 7.7.1999., 12. lpp.).

(5) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV L 177, 4.7.2008., 6. lpp.).

- (11) Šis direktīva papildina Direktīvu 2011/83/ES. Ar Direktīvu 2011/83/ES galvenokārt paredz noteikumus par prasībām attiecībā uz informāciju, kas sniedzama pirms līguma noslēgšanas, tiesībām atteikties no distances līgumiem un ārpus uzņēmuma telpām noslēgtiem līgumiem, piegādi un riska pāriešanu, savukārt ar šo direktīvu ievieš noteikumus par preču atbilstību, tiesiskās aizsardzības līdzekļiem neatbilstības gadījumā un to izmantošanas kārtību.
- (12) Šī direktīva būtu jāpiemēro tikai materiāliem kustamiem priekšmetiem, kas ir preces šīs direktīvas nozīmē. Tādēļ dalībvalstīm vajadzētu būt rīcības brīvībai reglamentēt līgumus par nekustamā īpašuma, piemēram, dzīvojamo ēku, un tā galveno komponentu, kas paredzēti kā būtiska šāda nekustamā īpašuma daļa, pārdošanu.
- (13) Šai direktīvai un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai (ES) 2019/770 ⁽⁶⁾ būtu vienai otru jāpapildina. Direktīva (ES) 2019/770 paredz noteikumus par noteiktām prasībām attiecībā uz digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādes līgumiem, savukārt šī direktīva paredz noteikumus par noteiktām prasībām attiecībā uz preču pārdošanas līgumiem. Tātad, lai apmierinātu patērētāju gaidas un nodrošinātu skaidru un vienkāršu tiesisko regulējumu digitālā satura vai digitālo pakalpojumu tirgotājiem, Direktīva (ES) 2019/770 attiecas uz digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādi, tostarp digitālā satura piegādi materiālā informācijas nesējā, tādā kā DVD, CD, USB zibatmiņa un atmiņas karte, kā arī pašu materiālo informācijas nesēju ar noteikumu, ka materiālais informācijas nesējs tiek izmantots tikai kā digitālā satura nesējs. Savukārt šī direktīva būtu jāpiemēro preču pārdošanas līgumiem, tostarp tādu preču pārdošanas līgumiem, kurām ir digitāli elementi un kurām to funkciju veikšanai tāpēc ir nepieciešams digitāls saturs vai digitāls pakalpojums.
- (14) Ar terminu “preces” šajā direktīvā būtu jāsaprot, ka tas ietver “preces, kurām ir digitāli elementi”, un tāpēc tam būtu jāattiecas arī uz jebkādu digitālu saturu vai digitālu pakalpojumu, kas ir ietverts šādās precēs vai savstarpēji saistīts ar šādām precēm tādā veidā, ka minētā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neesamība neļautu šīm precēm pildīt savas funkcijas. Digitālais saturs, kas ir ietverts precē vai savstarpēji saistīts ar to, var būt jebkādi dati, kuri sagatavoti un piegādāti digitālā veidā, piemēram, operētājsistēmas, lietotnes un jebkāda cita programmatūra. Digitālais saturs var būt iepriekš uzstādīts pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī vai, ja minētais līgums to paredz, to var uzstādīt pēc tam. Digitālie pakalpojumi, kas ir savstarpēji saistīti ar precī, var ietvert pakalpojumus, kuri ļauj sagatavot, apstrādāt vai uzglabāt datus digitālā veidā vai piekļūt tiem, piemēram, programmatūru kā pakalpojumu, ko piedāvā mākoņdatošanas vidē, nepārtrauktu satiksmes datu piegādi navigācijas sistēmās vai nepārtrauktu individuāli pielāgotu treniņu plānu piegādi viedpulkstenī.
- (15) Šī direktīva būtu jāpiemēro preču, tostarp tādu, kurām ir digitāli elementi, pārdošanas līgumiem gadījumos, kad precēs ietvertā vai ar tām savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neesamības dēļ preces nevarētu pildīt savas funkcijas un kad šāds digitāls saturs vai digitāls pakalpojums tiek nodrošināts kopā ar precēm saskaņā ar šo preču pārdošanas līgumu. Tam, vai precēs iekļautā vai ar tām savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegāde ir iekļauta ar pārdevēju slēdzamajā pārdošanas līgumā, vajadzētu būt atkarīgam no šā līguma satura. Iepriekš minētajam būtu jāietver tāds precēs iekļauts vai ar tām savstarpēji saistīts digitāls saturs vai digitāli pakalpojumi, kuru piegāde ir skaidri prasīta līgumā. Tam būtu jāietver arī pārdošanas līgumi, kurus var uzskatīt par tādiem, kas aptver specifiska digitāla satura piegādi vai specifiska digitāla pakalpojuma sniegšanu, tāpēc, ka tie parasti ir ietverti tāda paša veida precēs un patērētājs tos varētu pamatoti sagaidīt, ņemot vērā preču veidu un jebkādu publisku paziņojumu, kuru sniedzis pārdevējs vai citas personas iepriekšējos darījumu ķēdes posmos, tostarp ražotājs, vai kurš sniegts pārdevēja vai šādu citu personu vārdā. Ja, piemēram, viedtelevizors tiktu reklamēts kā tāds, kuram ir īpaša videolietotne, tad minētā videolietotne būtu uzskatāma par daļu no pārdošanas līguma. Tas būtu jāpiemēro neatkarīgi no tā, vai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir iepriekš uzstādīts pašā precē vai arī tas pēc tam ir lejupielādējams citā ierīcē un ir tikai savstarpēji saistīts ar konkrēto precī. Tā, piemēram, viedtālrunim varētu būt pievienota standartizēta iepriekš uzstādīta lietojumprogramma, ko nodrošina saskaņā ar pārdošanas līgumu, piemēram, modinātājpulksteņa lietojumprogramma vai fotoaparāta lietojumprogramma. Vēl viens iespējamais piemērs ir viedpulkstenis. Šādā gadījumā pats pulkstenis būtu uzskatāms par precī, kam ir digitāli elementi un kas var pildīt savas funkcijas tikai ar lietotnes palīdzību, kura tiek nodrošināta saskaņā ar pārdošanas līgumu, bet kura patērētājam ir jālejupielādē viedtālrunī; lietotne tad būtu ar precī savstarpēji saistītais digitālais elements. Tas būtu jāpiemēro arī gadījumos, kad precē ietverta vai ar to savstarpēji saistīto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā nevis pats pārdevējs, bet trešā persona saskaņā ar pārdošanas līgumu. Lai novērstu nenoteiktību gan pārdevējiem, gan patērētājiem, gadījumos, kad rodas šaubas par to, vai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir iekļauts pārdošanas līgumā, būtu jāpiemērojami šīs direktīvas

⁽⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/770 (2019. gada 20. maijs) par dažiem digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādes līgumu aspektiem (skatīt šā *Oficiālā Vēstneša* 1. lpp.).

noteikumi. Turklāt pārdevēja un patērētāja divpusēju līgumisku attiecību, kas paredz arī precē ietvertā vai ar to savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi, noteikšanu nevajadzētu ietekmēt vienkārši tam, ka patērētājam ir jāpiekrīt licences līgumam ar trešo personu, lai tam tiktu nodrošināts digitālais saturs vai digitālais pakalpojums.

- (16) Turpretī, ja precē iekļauta vai ar to savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neesamība neliedz precei pildīt savas funkcijas vai kad patērētājs noslēdz līgumu par digitāla satura piegādi vai digitāla pakalpojuma sniegšanu, kas neietilpst tādu preču pārdošanas līgumā, kurām ir digitāli elementi, minētais līgums būtu uzskatāms par tādu, kas nošķirts no līguma par preču pārdošanu pat tad, ja pārdevējs ir šā otrā ar piegādātāju, kas ir trešā persona, noslēgtā līguma starpnieks, un tas var būt Direktīvas (ES) 2019/770 darbības jomā, ja tiek izpildīti minētajā direktīvā paredzētie nosacījumi. Piemēram, ja patērētājs no lietotņu veikala savā viedtālrunī lejupielādē spēles lietotni, šīs spēles lietotnes piegādes līgums neietilpst paša viedtālruna pārdošanas līgumā. Tādēļ šī direktīva būtu jāpiemēro tikai viedtālruna pārdošanas līgumam, savukārt spēles lietotnes piegādei vajadzētu būt Direktīvas (ES) 2019/770 darbības jomā, ja ir izpildīti minētās direktīvas nosacījumi. Vēl viens piemērs būtu gadījums, kad ir skaidra vienošanās par to, ka patērētājs iegādājas viedtālruni bez konkrētas operētājsistēmas un pēc tam slēdz līgumu par operētājsistēmas piegādi no trešās personas. Šādā gadījumā atsevišķi iegādātās operētājsistēmas piegāde nebūtu daļa no pārdošanas līguma un tādēļ neietilptu šīs direktīvas darbības jomā, bet varētu ietilpt Direktīvas (ES) 2019/770 darbības jomā, ja ir izpildīti minētās direktīvas nosacījumi.
- (17) Juridiskās skaidrības labad šajā direktīvā būtu jāparedz pārdošanas līguma definīcija un arī skaidri jānosaka tās darbības joma. Šīs direktīvas darbības jomā būtu jāiekļauj arī līgumi par precēm, kas vēl tikai tiks izgatavotas vai ražotas, tostarp vadoties pēc patērētāja specifikācijām. Turklāt preču uzstādīšana varētu ietilpt šīs direktīvas darbības jomā, ja šāda uzstādīšana ir iekļauta pārdošanas līgumā un ja tā ir jāveic pārdevējam vai pārdevējs ir par to atbildīgs. Gadījumos, kad līgums ietver gan preču pārdošanas, gan pakalpojumu sniegšanas elementus, tas, vai visu līgumu var uzskatīt par pārdošanas līgumu šīs direktīvas nozīmē, būtu nosakāms ar valsts tiesību aktiem.
- (18) Šai direktīvai nevajadzētu ietekmēt valstu tiesību aktus tiktāl, ciktāl attiecīgos jautājumus, jo īpaši attiecībā uz preču likumību, zaudējumu atlīdzību un vispārīgajiem līgumtiesību aspektiem, tādiem kā līgumu izstrāde, spēkā esamība, spēkā neesamība vai sekas, nereglamentē šī direktīva. Tam pašam būtu jāattiecas uz līguma darbības izbeigšanas sekām un uz atsevišķiem ar labošanu vai nomaiņu saistītiem aspektiem, kurus šī direktīva nereglamentē. Reglamentējot pušu tiesības apturēt savu pienākumu vai to daļas izpildi līdz brīdim, kad otrā puse izpilda savus pienākumus, dalībvalstīm būtu jāsauglabā rīcības brīvība reglamentēt nosacījumus, ar kādiem patērētājs ir tiesīgs aizturēt cenas samaksu, un kārtību, kādā šāda aizturēšana veicama. Dalībvalstīm arī būtu jāsauglabā rīcības brīvība reglamentēt patērētāja tiesības uz to zaudējumu atlīdzību, kuri tam radušies, pārdevējam pārkāpjot šo direktīvu. Šai direktīvai arī nevajadzētu ietekmēt valsts noteikumus, kas konkrēti neattiecas uz patērētāju līgumiem un kas paredz īpašus tiesiskās aizsardzības līdzekļus atsevišķu defektu veidu gadījumā, kas nebija redzami pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī, proti, valsts tiesību aktus, kuros var būt paredzēti konkrēti noteikumi par pārdevēja atbildību slēptu defektu gadījumā. Šai direktīvai arī nevajadzētu ietekmēt valsts tiesību aktus, kuros preču neatbilstības gadījumā patērētājiem ir paredzēti ārpuslīgumiski tiesiskās aizsardzības līdzekļi, ko var vērst pret personām iepriekšējos darījumos ķēdes posmos, piemēram, ražotājiem, vai citām personām, kas pilda šādu personu pienākumus.
- (19) Šai direktīvai arī nevajadzētu ietekmēt dalībvalstu rīcības brīvību ļaut patērētājiem izvēlēties konkrētu tiesiskās aizsardzības līdzekli gadījumos, kad preču neatbilstība kļūst redzama īsi pēc to piegādes, proti, valsts tiesību aktus, kas var paredzēt patērētāja tiesības noraidīt preces, kurām ir defekts, un uzskatīt līgumu par lauztu vai pieprasīt tūlītēju nomaiņu konkrētā īsā, ne ilgākā par 30 dienām, laikposmā pēc preču piegādes.
- (20) Dalībvalstīm būtu jāsauglabā rīcības brīvība reglamentēt pārdevēja pienākumus attiecībā uz informāciju, kas sniedzama saistībā ar līguma slēgšanu, vai pārdevēja pienākumu brīdināt patērētāju, piemēram, par atsevišķām preces iezīmēm, patērētāja nodrošināto materiālu piemērotību vai iespējamiem trūkumiem, ko varētu izraisīt īpaši patērētāja līgumi, piemēram, patērētāja lūgums balles tēra sūšanai izmantot kādu konkrētu audumu.
- (21) Dalībvalstīm arī būtu jāsauglabā rīcības brīvība paplašināt šīs direktīvas noteikumu piemērošanas jomu, iekļaujot tajā līgumus, kas neietilpst šīs direktīvas darbības jomā, vai citādi reglamentēt šādus līgumus. Piemēram, dalībvalstīm būtu jāsauglabā rīcības brīvība paplašināt ar šo direktīvu noteikto aizsardzību, attiecinot to arī uz tām fiziskām vai juridiskām personām, kas nav patērētāji šīs direktīvas nozīmē, piemēram, nevalstiskām organizācijām, jaunuzņēmumiem vai MVU.

- (22) Patērētāja definīcijai būtu jāattiecas uz fiziskām personām, kuras rīkojas nesaistīti ar savu komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju. Tomēr dalībvalstīm vajadzētu būt arī rīcības brīvībai divējāda lietojuma līgumu gadījumos, ja līgums ir noslēgts ar mērķi, kas daļēji ir, bet daļēji arī nav saistīts ar personas komercdarbību, un ja ar komercdarbību saistītais mērķis ir tik ierobežots, ka līguma kopējā kontekstā tas nav noteicošais, paredzēt, vai un saskaņā ar kādiem nosacījumiem minētā persona arī būtu jāuzskata par patērētāju.
- (23) Šī direktīva būtu jāpiemēro visiem līgumiem, ar kuru palīdzību pārdevējs nodod vai apņemas nodot preču īpašumtiesības patērētājam. Platformas pakalpojumu sniedzējus varētu uzskatīt par pārdevējiem saskaņā ar šo direktīvu, ja tie darbojas nolūkā, kas saistīts ar to uzņēmējdarbību un kā patērētāja tiešais līgumpartneris preču pārdošanā. Dalībvalstīm būtu jā saglabā rīcības brīvība paplašināt šīs direktīvas piemērošanas jomu, iekļaujot tajā platformas pakalpojumu sniedzējus, kuri neatbilst prasībām, lai varētu tikt uzskatīti par pārdevēju saskaņā ar šo direktīvu.
- (24) Lai rastu līdzsvaru starp nepieciešamību nodrošināt juridisko noteiktību un atbilstošu tiesību normu elastību, jebkura atsauce šajā direktīvā uz to, ko var sagaidīt no personas vai ko persona var sagaidīt, būtu uzskatāma par atsauci uz to, ko var pamatoti sagaidīt. Pamatotības standartam vajadzētu būt objektīvi noteiktam, ņemot vērā līguma veidu un nolūku, lietas apstākļus un iesaistīto personu ieradumus un praksi.
- (25) Lai viestu skaidrību attiecībā uz to, ko patērētājs var sagaidīt no precēm, un par pārdevēja atbildību gadījumā, kad nav piegādāts tas, kas tika sagaidīts, ir ļoti svarīgi pilnībā saskaņot noteikumus, kas ļauj noteikt preču atbilstību. Šajā direktīvā ikvienai atsaucei uz atbilstību būtu jāattiecas uz preču atbilstību pārdošanas līgumam. Lai aizsargātu abu pārdošanas līguma pušu leģitīmās intereses, atbilstība būtu jānovērtē, balstoties gan uz subjektīvām, gan objektīvām prasībām attiecībā uz atbilstību.
- (26) Tādēļ precēm būtu jāatbilst prasībām, par kurām pārdevējs un patērētājs ir vienojušies pārdošanas līgumā. Šādas prasības var ietvert cita starpā preču kvantitāti, kvalitāti, veidu un aprakstu, to piemērotību konkrētam nolūkam, kā arī preču piegādi kopā ar piederumiem, par kuriem panākta vienošanās, un jebkādam instrukcijām. Pārdošanas līguma prasībām būtu jāietver prasības, kas izriet no informācijas, kura sniedzama pirms līguma noslēgšanas un kura saskaņā ar Direktīvu 2011/83/ES ir pārdošanas līguma neatņemama daļa.
- (27) Funkcionalitātes jēdziens būtu jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz veidiem, kādos preces spēj pildīt savas funkcijas, ņemot vērā nolūku, kādam tās paredzētas. Sadarbības jēdziens attiecas uz to, vai un cik lielā mērā preces spēj darboties ar aparatūru vai programmatūru, kas atšķiras no aparatūras un programmatūras, ar kurām tāda paša veida preces parasti tiek izmantotas. Sekmīga darbība varētu ietvert, piemēram, preču spēju veikt informācijas apmaiņu ar šādu citu programmatūru vai aparatūru un izmantot apmaiņas ceļā iegūto informāciju.
- (28) Ņemot vērā to, ka digitālais saturs vai digitālie pakalpojumi, kas ir ietverti precēs vai ir savstarpēji saistīti ar tām, nepārtraukti attīstās, pārdevēji var vienoties ar patērētājiem par šādu preču atjauninājumu nodrošināšanu. Atjauninājumi, par kuriem panākta vienošanās pārdošanas līgumā, var uzlabot un pastiprināt preču digitālā satura vai digitālā pakalpojuma elementu, paplašināt to funkcijas, pielāgot tos tehnikas attīstībai, aizsargāt tos pret jauniem drošības apdraudējumiem vai kalpot citiem mērķiem. Tādēļ būtu jānovērtē arī tādu preču atbilstība, kurās ir ietverts digitāls saturs vai digitāli pakalpojumi vai ar kurām tie ir savstarpēji saistīti, lai noteiktu, vai šādu preču digitālā satura vai digitālā pakalpojuma elements tiek atjaunināts saskaņā ar pārdošanas līgumu. Tas, ka netiek piegādāti atjauninājumi, par kuriem vienošanās panākta līgumā, būtu uzskatāms par preču neatbilstību. Turklāt defektīvi vai nepilnīgi atjauninājumi arī būtu uzskatāmi par preču neatbilstību, ņemot vērā to, ka tas nozīmētu to, ka šādi atjauninājumi netiek veikti pārdošanas līgumā noteiktajā veidā.
- (29) Lai preces būtu atbilstīgas, tām būtu jāatbilst ne tikai subjektīvajām prasībām attiecībā uz atbilstību, bet arī objektīvajām prasībām attiecībā uz atbilstību, kas izklāstītas šajā direktīvā. Atbilstība būtu jānovērtē, cita starpā ņemot vērā nolūku, kādā tāda paša veida preces parasti tiktu izmantotas, to, vai tās tiek piegādātas ar piederumiem un instrukcijām, kuru saņemšanu patērētājs var pamatoti sagaidīt, vai to, vai tās atbilst paraugam vai modelim, ko pārdevējs ir darījis pieejamu patērētājam. Precēm arī būtu jāpiemīt tādām īpašībām un iezīmēm, kādas parasti piemīt tāda paša veida precēm un kādas pircējs var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā preču veidu un jebkuru publisku paziņojumu, ko sniedzis pārdevējs vai citas personas iepriekšējos darījumos ķēdes posmos vai kas sniegts pārdevēja vai šādu citu personu vārdā.

- (30) Papildus līgumā paredzētiem atjauninājumiem pārdevējam būtu jānodrošina arī atjauninājumi – tostarp drošības atjauninājumi –, kuru mērķis ir nodrošināt to, ka preces, kam ir digitāli elementi, saglabā savu atbilstību. Pārdevēja pienākumam vajadzētu būt nodrošināt tikai tādas atjauninājumus, kas šādām precēm ir nepieciešami, lai saglabātu to atbilstību objektīvajām un subjektīvajām prasībām attiecībā uz atbildību, kuras ir noteiktas šajā direktīvā. Ja vien puses nav līgumā vienojušās citādi, pārdevējam nevajadzētu būt pienākumam nedz nodrošināt preču digitālā satura vai digitālā pakalpojuma modernizētas versijas, nedz uzlabot vai paplašināt preču funkcijas, tādējādi pārsniedzot noteiktās atbilstības prasības. Ja atjauninājums, ko nodrošinājis pārdevējs vai trešā persona, kas saskaņā ar pārdošanas līgumu piegādā digitālu saturu vai sniedz digitālu pakalpojumu, izraisa preces, kurai ir digitāli elementi, neatbilstību, pārdevējam vajadzētu būt atbildīgam par šīs preces atbilstības atjaunošanu. Patērētājam būtu jāsauglabā izvēles brīvība uzstādīt minētos nodrošinātos atjauninājumus. Ja patērētājs nolemj neuzstādīt atjauninājumus, kas ir nepieciešami, lai preces, kurām ir digitāli elementi, saglabātu savu atbilstību, tostarp drošības atjauninājumus, ietekmēs pārdevēja atbildību par preču, kurām ir digitāli elementi, to iezīmju atbilstību, kuru atbilstību paredzēts saglabāt ar attiecīgo atjauninājumu palīdzību. Šai direktīvai nevajadzētu skart pienākumus nodrošināt drošības atjauninājumus, kas paredzēti Savienības tiesību aktos vai valsts tiesību aktos.
- (31) Principā gadījumos, kad digitālais saturs vai digitālais pakalpojums, kas ir ietverts precēs vai ir savstarpēji saistīts ar tām, tiek piegādāts ar vienreizēju piegādi, pārdevējam vajadzētu būt atbildīgam tikai par piegādes brīdī pastāvošo neatbilstību. Tomēr pienākumam nodrošināt atjauninājumus būtu jāatspoguļo tas, ka jebkādu šādu preču digitālā vide pastāvīgi mainās. Tādēļ atjauninājumi ir nepieciešams instruments, lai nodrošinātu, ka preces spēj darboties tādā pašā veidā, kādā tās darbojās piegādes brīdī. Turklāt atšķirībā no tradicionālām precēm preces, kurām ir digitāli elementi, nav pilnībā nošķirtas no pārdevēja sfēras, jo pārdevējs vai trešā persona, kas saskaņā ar pārdošanas līgumu piegādā digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, spēj atjaunināt preces no attāluma, parasti, izmantojot internetu. Tādēļ, ja digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā ar vienreizēju piegādi, pārdevējam vajadzētu būt atbildīgam par tādu atjauninājumu nodrošināšanu, kuri ir nepieciešami, lai preces, kam ir digitāli elementi, saglabātu savu atbilstību patērētāja pamatoti sagaidītā laikposmā, pat ja šīs preces bijušas atbilstīgas piegādes brīdī. Laikposms, kurā patērētājs var pamatoti sagaidīt atjauninājumu saņemšanu, būtu jānovērtē, pamatojoties uz preču veidu, nolūku, kādam tās paredzētas, un digitālajiem elementiem, kā arī ņemot vērā pārdošanas līguma apstākļus un veidu. Patērētājs normālos apstākļos sagaidītu atjauninājumu saņemšanu vismaz tik ilgi, kamēr pārdevējs ir atbildīgs par neatbilstību, tomēr dažos gadījumos patērētāja pamatotās gaidas var pārsniegt minēto laikposmu, jo īpaši attiecībā uz drošības atjauninājumiem. Citos gadījumos, piemēram, attiecībā uz precēm, kam ir digitāli elementi, kuru izmantošanas nolūks ir ierobežots laikā, pārdevēja pienākums nodrošināt atjauninājumus parasti nepārsniegtu šo laikposmu.
- (32) Ilgākas preču ilgzināšanas nodrošināšana ir svarīga, lai panāktu ilgtspējīgākus patēriņa modeļus un aprites ekonomiku. Tāpat arī neatbilstīgu produktu neielaišana Savienības tirgū, stiprinot tirgus uzraudzību un nodrošinot pareizos stimulus ekonomikas dalībniekiem, ir ļoti svarīga, lai palielinātu uzticēšanos iekšējā tirgus darbībai. Šajā nolūkā vispiemērotākais līdzeklis tam, lai ieviestu ilgzināšanas un citas ar produktiem saistītas prasības attiecībā uz noteiktiem produktu veidiem un grupām, izmantojot šim nolūkam pielāgotus kritērijus, ir konkrētiem produktiem piemērojami Savienības tiesību akti. Tādēļ ar šo direktīvu būtu jāpapildina mērķi, kurus īsteno ar šādiem Savienības tiesību aktiem, kas piemērojami konkrētiem produktiem, un tai būtu jāietver ilgzināšana kā objektīvs kritērijs preču atbilstības novērtēšanai. Šajā direktīvā ilgzināšana būtu jāattiecinā uz preču spēju saglabāt savas vajadzīgās funkcijas un sniegumu parastas lietošanas gaitā. Lai preces būtu atbilstīgas, tām vajadzētu piemist ilgzināšanai, kāda parasti piemīt tāda paša veida precēm un kādu patērētājs var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā konkrēto preču veidu, tostarp iespējamu nepieciešamību pēc pamatotas preču uzturēšanas, piemēram, regulāras pārbaudes vai automašīnas filtru maiņas, un jebkādu publisku paziņojumu, ko sniegusi jebkura persona, kas ir posms darījumu ķēdē, vai kas sniegts tās vārdā. Novērtēšanā būtu jāņem vērā arī visi citi attiecīgie apstākļi, tādi kā preču cena un tas, cik bieži un intensīvi patērētājs preces lieto. Turklāt tiktāl, cik konkrēta informācija par ilgzināšanu ir norādīta jebkādā pirms līguma slēgšanas sniedzamajā informācijā, kas ir daļa no pārdošanas līguma, patērētājam būtu jāspēj uz to paļauties kā uz daļu no subjektīvajām prasībām attiecībā uz atbilstību.
- (33) Saskaņā ar šo direktīvu pārdevējam vajadzētu būt pienākumam piegādāt patērētājam preces, kas ir atbilstīgas piegādes brīdī. Pastāv iespēja, ka pārdevēji izmanto rezerves daļas, lai izpildītu savu pienākumu salabot preces, ja

tās ir bijušas neatbilstīgas piegādes brīdī. Lai gan ar šo direktīvu nevajadzētu kā objektīvu prasību attiecībā uz atbilstību pārdevējiem noteikt pienākumu nodrošināt rezerves daļu pieejamību konkrētā laikposmā, tai nevajadzētu skart citus valsts tiesību aktu noteikumus, kas pārdevējam, ražotājam vai citām personām, kas ir posms darījumu ķēdē, nosaka pienākumu nodrošināt rezerves daļu pieejamību vai par šādu pieejamību informēt patērētājus.

- (34) Liels skaits preču ir jāuzstāda, pirms patērētājs var tās lietderīgi izmantot. Turklāt tādu preču gadījumā, kurām ir digitāli elementi, digitālā satura vai digitālā pakalpojuma uzstādīšana parasti ir nepieciešama, lai patērētājs spētu šādas preces izmantot saskaņā ar tām paredzēto nolūku. Tādēļ jebkāda neatbilstība, ko rada nepareiza preču uzstādīšana, tostarp precēs ietvertā vai ar tām savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma nepareiza uzstādīšana, būtu uzskatāma par neatbilstību, ja uzstādīšanu ir veicis vai kontrolējis pārdevējs. Ja ir bijis paredzēts, ka preces uzstāda patērētājs, neatbilstība, ko rada nepareiza uzstādīšana, būtu uzskatāma par preču neatbilstību neatkarīgi no tā, vai uzstādīšanu ir veicis patērētājs vai trešā persona patērētāja atbildībā, ja šādas nepareizas uzstādīšanas iemesls ir trūkumi uzstādīšanas instrukcijās, piemēram, uzstādīšanas instrukciju nepilnīgums vai neskaidrība, kas vidusmēra patērētājam rada grūtības minētās instrukcijas izmantot.
- (35) Atbilstībai būtu jāaptver materiālie defekti, kā arī juridiskie trūkumi. Ierobežojumi, ko rada trešās personas tiesību, jo īpaši intelektuālā īpašuma tiesību, pārkāpums, varētu liegt vai ierobežot iespēju izmantot preces saskaņā ar līgumu. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka šādos gadījumos patērētājam ir tiesības uz šajā direktīvā izklāstītajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem neatbilstības gadījumā, ja vien valsts tiesību akti neparedz, ka šādā gadījumā attiecīgais līgums vairs nav spēkā vai tiek izbeigts.
- (36) Lai nodrošinātu pietiekamu elastību noteikumos, piemēram, attiecībā uz lietu preču pārdošanu, būtu jāparedz iespēja pusēm atkāpties no šajā direktīvā paredzētajām objektīvajām prasībām attiecībā uz atbilstību. Šādi atkāpei vajadzētu būt iespējami tikai tad, ja patērētājs par to ir konkrēti informēts un ja patērētājs to pieņem atsevišķi no tā, ko paredz citi paziņojumi vai vienošanās, un ar aktīvu un nepārprotamu rīcību.
- (37) Lai palielinātu juridisko noteiktību gan patērētājiem, gan pārdevējiem, ir nepieciešams skaidri norādīt laiku, kad būtu novērtējama preču atbilstība. Attiecīgajam preču atbilstības novērtēšanas laikam vajadzētu būt laikam, kad preces tiek piegādātas. Tam būtu jāattiecas arī uz tādām precēm, kas ietver ar vienreizēju piegādi piegādātu digitālu saturu vai digitālu pakalpojumu vai ir savstarpēji saistītas ar to. Tomēr gadījumos, kad digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, kas ietverts precēs vai ir savstarpēji saistīts ar tām, ir paredzēts piegādāt pastāvīgi kādā laikposmā, attiecīgajam laikam, kad nosaka šāda digitālā satura vai digitālā pakalpojuma elementa atbilstību, nevajadzētu būt vienam konkrētam brīdim laikā, bet gan laikposmam, kas sākas piegādes brīdī. Juridiskās noteiktības labad minētajam laikposmam vajadzētu būt vienādam ar laikposmu, kurā pārdevējs ir atbildīgs par neatbilstību.
- (38) Ar šo direktīvu nevajadzētu reglamentēt jēdziena "piegāde" nozīmi, to atstājot dalībvalstu ziņā, jo īpaši attiecībā uz jautājumu, kas pārdevējam ir jā dara, lai izpildītu savu pienākumu piegādāt preces. Turklāt atsaucēm uz piegādes brīdi šajā direktīvā nevajadzētu skart noteikumus par riska pāriešanu, kurus paredz Direktīva 2011/83/ES un kuri ir attiecīgi ieviesti dalībvalstu tiesību aktos.
- (39) Preces, kurām ir digitāli elementi, būtu uzskatāmas par piegādātām patērētājam tad, kad ir piegādāts preču fiziskais komponents un ir notikusi digitālā satura vai digitālā pakalpojuma vienreizējā piegāde vai sāka digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīgā piegāde kādā laikposmā. Tas nozīmē, ka pārdevējam digitālais saturs vai digitālais pakalpojums arī būtu jā dara pieejams patērētājam tādā veidā, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums vai jebkādi līdzekļi, kas ir piemēroti tā lejupielādēšanai vai piekļūšanai tam, ir sasnieguši patērētāja sfēru un pārdevējam nav nepieciešams veikt nekādas papildu darbības, lai patērētājs varētu izmantot digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu saskaņā ar līgumu, piemēram, norādot saiti vai nodrošinot lejupielādes iespēju. Tādēļ, ja fiziskais komponents ir piegādāts agrāk, attiecīgajam atbilstības noteikšanas brīdim vajadzētu būt laikam, kad tiek piegādāts digitālais saturs vai digitālais pakalpojums. Tā rezultātā var garantēt vienotu sākumpunktu atbildības

laikposmam attiecībā uz fizisko komponentu, no vienas puses, un uz digitālo elementu, no otras puses. Turklāt daudzos gadījumos patērētājs nav spējīgs pamanīt fiziskā komponenta defektu pirms digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādes.

- (40) Ja preces ir jāuzstāda pārdevējam, patērētājs atsevišķos gadījumos var nebūt spējīgs izmantot preces vai pamanīt defektu pirms uzstādīšanas pabeigšanas. Tādēļ gadījumos, kad saskaņā ar pārdošanas līgumu preces ir jāuzstāda pārdevējam vai pārdevēja atbildībā, preces būtu uzskatāmas par piegādātām patērētājam tad, kad ir pabeigta to uzstādīšana.
- (41) Lai nodrošinātu juridisko noteiktību pārdevējiem un patērētāju vispārēju uzticēšanos pārrobežu pirkumiem, būtu jāparedz laikposms, kurā patērētājam ir tiesības uz tiesiskās aizsardzības līdzekļiem attiecībā uz jebkādu neatbilstību, kas pastāv attiecīgajā atbilstības noteikšanas laikā. Ņemot vērā to, ka, īstenojot Direktīvu 1999/44/EK, lielākā daļa dalībvalstu ir noteikušas divu gadu laikposmu un praksē tirgus dalībnieki minēto laikposmu uzskata par saprātīgu, minētais laikposms būtu jāsaģlabā. Tādam pašam laikposmam būtu jāattiecas uz precēm, kurām ir digitāli elementi. Tomēr gadījumos, kad līgums paredz pastāvīgu piegādi vairāk nekā divu gadu laikposmā, patērētājam vajadzētu būt tiesībām izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus attiecībā uz jebkādu digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību, kas rodas vai kļūst redzama laikposmā, kurā saskaņā ar līgumu ir jāpiegādā digitālais saturs vai digitālais pakalpojums. Lai dalībvalstīm nodrošinātu elastību attiecībā uz patērētāju aizsardzības līmeņa paaugstināšanu savos valsts tiesību aktos, tām vajadzētu būt rīcības brīvībai paredzēt tādas pārdevēja atbildības laikposmus, kas ir ilgāki par šajā direktīvā noteiktajiem laikposmiem.
- (42) Lai nodrošinātu saskaņotību ar pastāvošajām valstu tiesību sistēmām, dalībvalstīm vajadzētu būt rīcības brīvībai paredzēt vai nu to, ka pārdevēji ir atbildīgi par neatbilstību, kas kļūst redzama konkrētā laikposmā, iespējams, to sasaistot ar noilguma termiņu, vai arī to, ka noilguma termiņš attiecas tikai uz patērētājam paredzētiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem. Pirmajā gadījumā dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka pārdevēja atbildības laikposms netiek apiets, izmantojot patērētājam paredzētu tiesiskās aizsardzības līdzekļu noilguma termiņu. Lai gan, ņemot vērā iepriekš minēto, ar šo direktīvu nevajadzētu saskaņot dalībvalstu noteikto noilguma termiņu sākumpunktu, tai būtu jānodrošina, ka šādi noilguma termiņi neierobežo patērētāju tiesības izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus tādas neatbilstības gadījumā, kura kļūst redzama laikposmā, kurā pārdevējs ir atbildīgs par neatbilstību. Otrajā gadījumā dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai saglabāt vai ieviest noilguma termiņu tikai attiecībā uz patērētājam paredzētu tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanu, neieviešot konkrētu laikposmu, kurā neatbilstībai ir jākļūst redzamai, lai pārdevējs par to būtu atbildīgs. Lai nodrošinātu, ka patērētāji ir vienlīdz aizsargāti arī šādos gadījumos, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka gadījumos, kad tiek piemērots tikai noilguma termiņš, patērētājiem joprojām ir iespējams izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus jebkādas neatbilstības gadījumā, kura kļūst redzama vismaz laikposmā, kas šajā direktīvā paredzēts kā atbildības laikposms.
- (43) Lietotu preču gadījumā varētu būt pamatoti piemērot atšķirīgu režīmu attiecībā uz atsevišķiem aspektiem. Lai gan parasti divu vai vairāk gadu ilgs atbildības laikposms vai noilguma termiņš ir piemērots, lai saskaņotu pārdevēja un patērētāja intereses, lietotu preču gadījumā tā varētu nebūt. Tādēļ šādu preču gadījumā dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai ļaut pusēm vienoties par īsāku atbildības laikposmu vai noilguma termiņu. Paredzot, ka par šo jautājumu puses vienojas līgumā, tiek palielināta līgumiskā brīvība un tiek nodrošināts, ka patērētājs tiek informēts gan par preces kā lietotas preces būtību, gan par saīsināto atbildības laikposmu vai noilguma termiņu. Tomēr šādam līgumā noteiktam laikposmam nevajadzētu būt īsākam par vienu gadu.
- (44) Ar šo direktīvu nebūtu jāreglamentē nosacījumi, ar kādiem var apturēt vai pārtraukt atbildības laikposmu, kas paredzēts šajā direktīvā, vai noilguma termiņu. Tādēļ dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai paredzēt atbildības laikposma vai noilguma termiņa apturēšanu vai pārtraukšanu, piemēram, preces labošanas vai nomaiņas gadījumā vai ja starp pārdevēju un patērētāju notiek sarunas, lai panāktu mierizlīgumu.
- (45) Viena gada vai divu gadu – ja dalībvalstis izvēlas piemērot divu gadu laikposmu – laikā patērētājam tikai būtu jāpierāda, ka prece nav atbilstīga, bez nepieciešamības pierādīt arī to, ka neatbilstība faktiski pastāvēja attiecīgajā atbilstības noteikšanas brīdī. Lai atspēkotu patērētāja prasību, pārdevējam būtu jāpierāda, ka minētajā brīdī neatbilstība nepastāvēja. Turklāt dažos gadījumos pieņēmums, ka neatbilstība pastāvēja attiecīgajā atbilstības noteikšanas brīdī, var būt nesaderīgs ar preču vai neatbilstības veidu. Pirmais gadījums varētu attiekties uz precēm, kas sabojājas savu raksturīgo iezīmju dēļ, piemēram, ātrbojīgi produkti, tādi kā ziedi, vai precēm, kas ir paredzētas

vienreizējai lietošanai. Otrajā gadījumā tā varētu būt neatbilstība, kas var rasties tikai patērētāja rīcības dēļ vai tāda acīmredzama ārēja iemesla dēļ, kurš atgadījies pēc tam, kad preces tikušas piegādātas patērētājam. Tādu preču gadījumā, kurām ir digitāli elementi, ja līgumā ir paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīga piegāde, patērētājam nevajadzētu pierādīt, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums nebija atbilstīgs attiecīgajā atbilstības noteikšanas laikā. Lai atspēkotu patērētāja prasību, pārdevējam būtu jāpierāda, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums minētajā laikā bija atbilstīgs.

- (46) Dalībvalstīm vajadzētu būt atļautam saglabāt vai ieviest noteikumus, kas paredz – lai patērētājs varētu izmantot savas tiesības, patērētājam par neatbilstību ir jāinformē pārdevējs laikposmā, kas nav īsāks par diviem mēnešiem, sākot no dienas, kad patērētājs šādu neatbilstību atklāja. Dalībvalstīm vajadzētu būt atļautam nodrošināt augstāku patērētāju aizsardzības līmeni, neieviešot šādu pienākumu.
- (47) Lai palielinātu juridisko noteiktību un likvidētu vienu no būtiskākajiem šķēršļiem, kas kavē iekšējā tirgus darbību, ar šo direktīvu būtu pilnībā jānosaka tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kas patērētājiem pieejami preču neatbilstības gadījumā, un nosacījumi, ar kādiem šādus līdzekļus var izmantot. Neatbilstības gadījumā patērētājam jo īpaši vajadzētu būt tiesīgam uz preču atbilstības panākšanu, samērīgu cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu.
- (48) Lai panāktu preču atbilstību, patērētājiem vajadzētu būt paredzētai iespējai izvēlēties starp preces labošanu vai nomainīšanu. Patērētājiem nodrošinātajai iespējai pieprasīt labošanu vajadzētu veicināt ilgtermiņa patēriņu, un tā varētu sekmēt produktu lielāku ilgturību. Patērētāja izvēlei starp labošanu un nomainīšanu vajadzētu būt ierobežotai tikai gadījumos, kad izvēlētais variants ir juridiski vai faktiski neiespējams vai salīdzinājumā ar otro pieejamo variantu pārdevējam radītu nesamērīgas izmaksas. Piemēram, par nesamērīgu varētu uzskatīt prasību nomainīt preces nelielas skrambas dēļ, ja šāda nomainīšana radītu ievērojamas izmaksas un skrambu ir iespējams viegli novērst.
- (49) Pārdevējam vajadzētu būt atļautam atteikties panākt preču atbilstību, ja nav iespējama nedz labošana, nedz nomainīšana vai ja tās pārdevējam radītu nesamērīgas izmaksas. Tas pats būtu attiecināms arī uz gadījumiem, kad nav iespējama nedz labošana, nedz nomainīšana un alternatīvais tiesiskās aizsardzības līdzeklis pārdevējam radītu nesamērīgas izmaksas. Piemēram gadījumos, kad preces atrodas vietā, kas nav vieta, kur tās sākotnēji tika piegādātas, pārdevējam varētu rasties nesamērīgi pasta un transporta izdevumi.
- (50) Kad kļūst redzama preces neatbilstība, patērētājam par to būtu jāinformē pārdevējs, lai dotu tam iespēju panākt preces atbilstību. Pārdevējam tas būtu jāizdara saprātīgā laikposmā. Tātad patērētājam principā nevajadzētu būt tūlītējām tiesībām uz cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu, bet patērētājam būtu jādod pārdevējam saprātīgs laikposms neatbilstīgās preces salabošanai vai nomainīšanai. Ja minētajā termiņā pārdevējs precī nav salabojis vai nomainījis, patērētājam vajadzētu būt tiesīgam, ilgāk negaidot, pieprasīt un panākt cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu.
- (51) Ja labošana vai nomainīšana nav izrādījies pienācīgs tiesiskās aizsardzības līdzeklis, lai novērstu preces neatbilstību, patērētājam vajadzētu būt tiesīgam uz cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu. Tas jo īpaši attiecas uz gadījumu, kad pārdevējs nav pabeidzis labošanu vai nomainīšanu vai kad pēc apstākļiem ir skaidrs, ka pārdevējs nepabeigs labošanu vai nomainīšanu, vai kad pārdevējs ir attiecis panākt preču atbilstību, jo labošana un nomainīšana nav iespējama vai pārdevējam radītu nesamērīgas izmaksas.
- (52) Atsevišķās situācijās varētu būt pamatoti paredzēt patērētājam tiesības uz tūlītēju cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu. Gadījumos, kad pārdevējs ir rīkojies, lai panāktu preču atbilstību, bet pēc tam kļūst redzama neatbilstība, ņemot vērā visus lietas apstākļus, piemēram, preču veidu un vērtību un neatbilstības veidu un nozīmīgumu, būtu objektīvi jānosaka tas, vai patērētājam būtu jāpiekrīt turpmākiem pārdevēja centieniem panākt preču atbilstību. Jo īpaši dārgu vai sarežģītu preču gadījumā varētu būt pamatoti ļaut pārdevējam vēlreiz mēģināt novērst neatbilstību. Būtu jāņem vērā arī tas, vai no patērētāja var sagaidīt turpmāku uzticēšanos pārdevēja spējai panākt

preču atbilstību vai nē, piemēram, gadījumā, ja tā pati problēma parādās divreiz. Tāpat arī atsevišķās situācijās neatbilstība varētu būt tik būtiska, ka patērētājs nespēj saglabāt uzticēšanos pārdevēja spējai panākt preču atbilstību, kā, piemēram, gadījumos, kad neatbilstība nopietni ietekmē patērētāja spēju normāli izmantot preces un no patērētāja nevar sagaidīt uzticēšanos tam, ka pārdevēja veikta labošana vai nomaiņa šo problēmu novērsīs.

- (53) Lai saglabātu līdzsvaru starp līgumslēdzēju pušu tiesībām un pienākumiem, patērētājam vajadzētu būt tiesībām izbeigt līgumu tikai gadījumos, kad neatbilstība nav būtiska.
- (54) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai reglamentēt nosacījumus, ar kādiem debitora funkcijas var pildīt cita persona, piemēram, nosacījumus, ar kādiem pārdevēja pienākumu salabot precī var izpildīt patērētājs vai trešā persona uz pārdevēja rēķina.
- (55) Lai patērētājus pasargātu no ilgas kavēšanās riska, jebkāda labošana vai nomaiņa būtu sekmīgi jāpabeidz saprātīgā laikposmā. Saprātīgam laikposmam labošanas vai nomaiņas pabeigšanai būtu jāatbilst īsākajam iespējamajam laikposmam, kas nepieciešams, lai pabeigtu labošanu vai nomaiņu. Minētais laikposms būtu objektīvi jānosaka, ņemot vērā preču veidu un sarežģītību, neatbilstības veidu un būtiskuma pakāpi un labošanai vai nomaiņai nepieciešamos centienus. Īstenojot šo direktīvu, dalībvalstīm būtu jāspēj interpretēt labošanai vai nomaiņai nepieciešamā saprātīgā laikposma jēdzienu, paredzot noteiktus laikposmus, kurus kopumā var uzskatīt par labošanai vai nomaiņai pietiekamiem, jo īpaši attiecībā uz īpašām produktu kategorijām.
- (56) Šajā direktīvā nebūtu jāparedz noteikumi par to, kur ir jāpilda debitora pienākumi. Tādēļ ar šo direktīvu nevajadzētu noteikt nedz piegādes vietu, nedz to, kur būtu veicama labošana vai nomaiņa, un šādi jautājumi būtu jāatstāj dalībvalstu ziņā.
- (57) Gadījumos, kad pārdevējs panāk preces atbilstību ar nomaiņas palīdzību, patērētājam nevajadzētu būt pienākumam maksāt par preču parasto izmantošanu pirms to nomaiņas. Preču izmantošana būtu uzskatāma par parastu, ja tā atbilst preču veidam un nolūkam, kādam tās ir paredzētas.
- (58) Lai patērētājs varētu izmantot savas tiesības izbeigt līgumu, gadījumos, kad patērētājs iegādājas vairākas preces un neatbilstība ietekmē tikai dažas no saskaņā ar līgumu piegādātajām precēm, patērētājam vajadzētu būt tiesībām izbeigt līgumu arī attiecībā uz pārējām precēm, kas nopirkta kopā ar neatbilstīgajām precēm – pat ja minētās pārējās preces ir atbilstīgas –, ja nav iespējams pamatoti sagaidīt, ka patērētājs piekritīs paturēt tikai atbilstīgās preces.
- (59) Attiecībā uz gadījumiem, kad patērētājs izbeidz līgumu neatbilstības dēļ, ar šo direktīvu būtu jānosaka noteikumi par tikai svarīgākajām līguma izbeigšanas tiesību izmantošanas sekām un kārtību, jo īpaši pušu pienākums atdot to, ko tās ir saņēmušas. Līdz ar to pārdevējam būtu jāatmaksā cena, ko tas saņēmis no patērētāja, un patērētājam būtu jāatdod piegādātās preces.
- (60) Šai direktīvai nevajadzētu ietekmēt dalībvalstu rīcības brīvību reglamentēt līguma izbeigšanas sekas, kas nav paredzētas šajā direktīvā, piemēram, preču vērtības samazināšanās vai to iznīcināšanas vai zaudējuma sekas. Dalībvalstīm vajadzētu būt atļautam reglamentēt kārtību, kādā patērētājam atlīdzina cenu, piemēram, kārtību par līdzekļiem, kas jāizmanto šādi atlīdzināšanai, vai par iespējamām izmaksām un maksu, kas rodas atlīdzināšanas rezultātā. Dalībvalstīm, piemēram, vajadzētu būt arī rīcības brīvībai paredzēt noteiktus termiņus cenas atlīdzināšanai vai preču atdošanai.
- (61) Princips, kas paredz pārdevēja atbildību par zaudējumu atlīdzību, ir būtisks pārdošanas līgumu elements. Tādēļ patērētājiem vajadzētu būt tiesīgiem pieprasīt kompensāciju par jebkādiem zaudējumiem, kas radušies, pārdevējam pārkāpjot šīs direktīvas noteikumus, tostarp par zaudējumiem, kas radušies neatbilstības dēļ. Šādi kompensācijai pēc iespējas būtu jānodrošina patērētājam tāds stāvoklis, kādā tas būtu bijis, ja preces būtu bijušas atbilstīgas. Tā kā šādas tiesības uz zaudējumu atlīdzību jau ir nodrošinātas visās dalībvalstīs, šai direktīvai nevajadzētu skart valstu noteikumus par tādu zaudējumu atlīdzināšanu patērētājiem, kas radušies minēto noteikumu pārkāpšanas rezultātā. Būtu jāsauglabā arī dalībvalstu rīcības brīvība reglamentēt patērētāju tiesības uz kompensāciju situācijās, kad labošana vai nomaiņa ir radījusi būtiskas neērtības vai aizkavējusies.

- (62) Lai nodrošinātu pārredzamību, attiecībā uz komercgarantijām būtu jāparedz noteiktas pārredzamības prasības līdzās Direktīvā 2011/83/ES paredzētajām prasībām pirms līguma noslēgšanas sniegt informāciju par komercgarantiju pastāvēšanu un nosacījumiem. Turklāt, lai uzlabotu juridisko noteiktību un novērstu patērētāju maldināšanu, šajā direktīvā būtu jāparedz, ka gadījumos, kad komercgarantijas nosacījumi, kas ir iekļauti saistītajā reklamā, patērētājam ir labvēlīgāki nekā nosacījumi, kas iekļauti garantijas paziņojumā, noteicošajiem vajadzētu būt tiem nosacījumiem, kuri ir labvēlīgāki. Visbeidzot, šai direktīvai būtu jāparedz noteikumi par garantijas paziņojuma saturu un veidu, kādā tas darāms pieejams patērētājiem. Piemēram, garantijas paziņojumam būtu jāietver komercgarantijas nosacījumi un jānosaka, ka komercgarantija neietekmē juridisko atbilstības garantiju, un jāpasāk, ka komercgarantijas nosacījumi ir saistības papildus juridiskai atbilstības garantijai. Dalībvalstīm vajadzētu būt rīcības brīvībai paredzēt noteikumus par citiem komercgarantiju aspektiem, kas nav iekļauti šajā direktīvā, piemēram, par iespēju piesaistīt komercgarantijai debitorus, kuri nav garantētājs, ar noteikumu, ka šādi noteikumi patērētājiem neliedz aizsardzību, ko viņiem sniedz pilnībā saskaņotie šīs direktīvas noteikumi par komercgarantijām. Dalībvalstīm vajadzētu saglabāt rīcības brīvību pieprasīt, ka komercgarantijas būtu sniedzamas bez maksas, tomēr tām būtu jānodrošina, ka jebkādas pārdevēja vai ražotāja saistības, kas ietilpst šajā direktīvā noteiktajā komercgarantiju definīcijā, atbilst saskaņotajiem šīs direktīvas noteikumiem.
- (63) Ņemot vērā to, ka pārdevējs patērētāja priekšā ir atbildīgs par jebkādu preču neatbilstību, ko izraisījis pārdevēja vai trešās personas darbība vai bezdarbība, pārdevējam vajadzētu būt iespējai izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus pret atbildīgo personu darījumu ķēdes iepriekšējos posmos. Šādos līdzekļos būtu jāietver tādi tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kas attiecas uz neatbilstību, kura radusies tādas neatjaunināšanas, tostarp drošības jomā, rezultātā, kas būtu bijusi nepieciešama, lai saglabātu preces, kurai ir digitāli elementi, atbilstību. Tomēr šai direktīvai nevajadzētu skart principu, kas paredz rīcības brīvību slēgt līgumu starp pārdevēju un citām personām darījuma ķēdē. Dalībvalstīm būtu jāparedz detalizēti noteikumi par šo tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanu, jo īpaši – pret ko un kādā veidā šādi tiesiskās aizsardzības līdzekļi ir vērojami un vai šiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem ir imperatīvs raksturs. Šai direktīvai nebūtu jāreglamentē jautājums par to, vai arī patērētājs var celt prasību tieši pret personu iepriekšējos darījumu ķēdes posmos, izņemot gadījumus, kad ražotājs par precēm patērētājam piedāvā komercgarantiju.
- (64) Personām un organizācijām, attiecībā uz kurām saskaņā ar valstu tiesību aktiem tiek uzskatīts, ka tām ir leģitīmas intereses aizsargāt patērētāju līgumiskās tiesības, vajadzētu būt nodrošinātām tiesībām sākt tiesvedību vai nu tiesā, vai administratīvā iestādē, kas ir kompetenta izskatīt sūdzības vai sākt atbilstošu tiesvedību.
- (65) Nekam šajā direktīvā nevajadzētu skart starptautisko privāttiesību normu, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 593/2008 un Regulas (ES) Nr. 1215/2012 ⁽⁷⁾ piemērošanu.
- (66) Direktīva 1999/44/EK būtu jāatceļ. Atcelšanas datums būtu jānosaka ar šīs direktīvas transponēšanas datumu. Lai nodrošinātu to, ka sākot no transponēšanas dienas noslēgtiem līgumiem tiek vienādi piemēroti normatīvie un administratīvie akti, kas nepieciešami, lai dalībvalstis varētu izpildīt šīs direktīvas prasības, šī direktīva nebūtu jāpiemēro līgumiem, kuri noslēgti pirms tās transponēšanas dienas.
- (67) Lai atvieglotu pārrobežu sadarbību šīs direktīvas īstenošanas nodrošināšanā, būtu jāgroza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/2394 ⁽⁸⁾ pielikums, iekļaujot tajā atsauci uz šo direktīvu.
- (68) Lai nodrošinātu šajā direktīvā noteikto patērētāju kolektīvo interešu aizsardzību, būtu jāgroza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/22/EK ⁽⁹⁾ I pielikums, iekļaujot tajā atsauci uz šo direktīvu.
- (69) Saskaņā ar dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem ⁽¹⁰⁾ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.

⁽⁷⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV L 351, 20.12.2012., 1. lpp.).

⁽⁸⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/2394 (2017. gada 12. decembris) par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbild par tiesību aktu izpildi patērētāju tiesību aizsardzības jomā, un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (OV L 345, 27.12.2017., 1. lpp.).

⁽⁹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/22/EK (2009. gada 23. aprīlis) par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību (OV L 110, 1.5.2009., 30. lpp.).

⁽¹⁰⁾ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

- (70) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi, proti, veicināt iekšējā tirgus darbību, konsekventi risinot jautājumus par tādiem šķēršļiem preču pārrobežu pārdošanai Savienībā, kuri saistīti ar līgumtiesībām, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, jo katra dalībvalsts atsevišķi nav spējīga atrisināt pastāvošo tiesiskā regulējuma sadrumstalotības problēmu, nodrošinot savu tiesību aktu saskaņotību ar citu dalībvalstu tiesību aktiem, bet, ar pilnīgas saskaņošanas palīdzību novēršot svarīgākos ar līgumtiesībām saistītos šķēršļus, to var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (71) Komisijai būtu jāpārskata šīs direktīvas piemērošana piecus gadus pēc tās stāšanās spēkā, tostarp jo īpaši noteikumi par tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, pierādīšanas pienākumu – arī attiecībā uz lietotām precēm, kā arī publiskās izsolēs pārdotām precēm – un ražotāja sniegto ilgzināšanas komercgarantiju. Komisijai būtu jāizvērtē arī tas, vai šīs direktīvas un Direktīvas (ES) 2019/770 piemērošana nodrošina konsekventu un saskaņotu tiesisko regulējumu digitāla satura vai digitālu pakalpojumu un preču, kurām ir digitāli elementi, piegādei.
- (72) Šajā direktīvā ir ievērotas pamattiesības, brīvības un principi, kas atzīti jo īpaši ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartu, tostarp tie, kuri noteikti tās 16., 38. un 47. pantā,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Priekšmets un mērķis

Šīs direktīvas mērķis ir veicināt iekšējā tirgus pienācīgu darbību un vienlaikus nodrošināt augstu patērētāju aizsardzības līmeni, paredzot kopīgus noteikumus par noteiktām prasībām attiecībā uz pārdošanas līgumiem, kas noslēgti starp pārdevējiem un patērētājiem, jo īpaši noteikumus par preču atbilstību līgumam, tiesiskās aizsardzības līdzekļiem šādas neatbilstības gadījumā, minēto tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanas kārtību un komercgarantijām.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā izmanto šādas definīcijas:

- 1) “pārdošanas līgums” ir jebkāds līgums, saskaņā ar kuru pārdevējs nodod vai apņemas nodot preču īpašumtiesības patērētājam un patērētājs samaksā vai apņemas samaksāt šo preču cenu;
- 2) “patērētājs” ir jebkura fiziska persona, kas saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas nolūkā, kas nav saistīts ar minētās personas komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;
- 3) “pārdevējs” ir jebkura fiziska vai jebkura privāta vai publiska juridiska persona, kura saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas – tostarp ar jebkuras citas personas, kas darbojas minētās fiziskās vai juridiskās personas vārdā vai uzdevumā, starpniecību – nolūkā, kas ir saistīts ar minētās personas komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;
- 4) “ražotājs” ir preču izgatavotājs, preču importētājs Savienībā vai jebkura persona, kas uzrāda sevi kā ražotāju, uz precēm norādot savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi;
- 5) “preces” ir:
 - a) jebkādi materiāli kustami priekšmeti; ūdens, gāze un elektroenerģija ir uzskatāmi par precēm šīs direktīvas piemērošanas nolūkā gadījumos, kad tie tiek laisti pārdošanā ierobežotā apmērā vai noteiktā daudzumā;
 - b) jebkādi materiāli kustami priekšmeti, kas ietver digitālu saturu vai digitālu pakalpojumu vai ir savstarpēji saistīti ar to tādā veidā, ka minētā digitāla satura vai digitāla pakalpojuma neesamība neļautu precēm pildīt savas funkcijas (“preces, kurām ir digitāli elementi”);
- 6) “digitāls saturs” ir dati, kas ir radīti un piegādāti digitālā veidā;

- 7) "digitāls pakalpojums" ir:
- a) pakalpojums, kas patērētājam dod iespēju sagatavot, apstrādāt vai uzglabāt datus vai piekļūt tiem digitālā veidā; vai
 - b) pakalpojums, kas ļauj kopīgot datus vai jebkādā citā veidā mijiedarboties ar tiem digitālā veidā, ko augšupielādējis vai radījis patērētājs vai citi minētā pakalpojuma lietotāji;
- 8) "saderība" ir preču spēja funkcionēt ar aparatūru vai programmatūru, ar kuru parasti izmanto tāda paša veida preces, bez nepieciešamības šīs preces, aparatūru vai programmatūru pārveidot;
- 9) "funkcionalitāte" ir preču spēja pildīt savas funkcijas, ņemot vērā nolūku, kādam tās paredzētas;
- 10) "sadarbspēja" ir preču spēja darboties ar aparatūru vai programmatūru, kas atšķiras no tās, ar kuru parasti izmanto tāda paša veida preces;
- 11) "pastāvīgs informācijas nesējs" ir jebkurš instruments, kas patērētājam vai pārdevējam dod iespēju uzglabāt šai personai personīgi adresētu informāciju tādā veidā, ka tā ir pieejama turpmākai atsaucēi informācijas saturam atbilstīgā laikposmā, un kas ļauj neizmainītā veidā pavairot uzglabāto informāciju;
- 12) "komercgarantija" ir – papildus pārdevēja juridiskajam pienākumam sniegt atbilstības garantiju – jebkādas pārdevēja vai ražotāja ("garantētājs") saistības pret patērētāju atlīdzināt samaksāto cenu, nomainīt vai salabot preces vai veikt ar to funkciju uzturēšanu saistītas darbības jebkādā veidā, ja šīs preces neatbilst specifikācijām vai jebkādām citām ar atbilstību nesaistītām prasībām, kas izklāstītas garantijas paziņojumā vai attiecīgajā reklāmā, kura pieejama pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī vai pirms līguma noslēgšanas;
- 13) "ilgizturība" ir preču spēja saglabāt savas vajadzīgās funkcijas un sniegumu normālas lietošanas gaitā;
- 14) "bez maksas" nozīmē bez tādu nepieciešamo izmaksu segšanas, kuras rodas saistībā ar preču atbilstības panākšanu, jo īpaši bez pasta, transporta, darbaspēka vai materiālu izmaksu segšanas;
- 15) "publiska izsole" ir pārdošanas metode, kad pārdevējs piedāvā preces vai pakalpojumus patērētājiem – kas personīgi ierodas izsolē vai kam tiek dota iespēja personīgi ierasties izsolē –, izmantojot pārredzamu un konkurējošu cenas solīšanas procedūru, kuru vada izsoles rīkotājs un kurā veiksmīgajam solītājam ir saistības iegādāties attiecīgās preces vai pakalpojumus.

3. pants

Darbības joma

1. Šo direktīvu piemēro pārdošanas līgumiem starp patērētāju un pārdevēju.
2. Līgumus starp patērētāju un pārdevēju par vēl ražojamu vai izgatavojamu preču piegādi arī uzskata par pārdošanas līgumiem šīs direktīvas piemērošanas nolūkā.
3. Šo direktīvu nepiemēro līgumiem par digitālā satura piegādi vai digitālo pakalpojumu sniegšanu. Tomēr šo direktīvu piemēro digitālam saturam vai digitāliem pakalpojumiem, kas ir ietverti precēs vai kas ir savstarpēji saistīti ar tām 2. panta 5. punkta b) apakšpunkta nozīmē un kas tiek nodrošināti kopā ar precēm saskaņā ar pārdošanas līgumu neatkarīgi no tā, vai šādu digitālu saturu vai digitālu pakalpojumu piegādā pārdevējs vai trešā persona. Ja pastāv šaubas, vai precē ietvertā vai ar to savstarpēji saistītā digitālā satura vai precē ietvertā vai ar to savstarpēji saistītā digitālā pakalpojuma piegāde ir daļa no pārdošanas līguma, uzskata, ka pārdošanas līgums attiecas uz šo digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu.
4. Šo direktīvu nepiemēro:
 - a) nekādiem materiāliem nesējiem, kurus izmanto tikai kā digitālā satura nesējus; vai
 - b) nekādām precēm, kuras tiesībaizsardzības iestāde pārdod, izpildot tiesas lēmumu; vai citādā veidā.

5. Dalībvalstis no šīs direktīvas darbības jomas var izslēgt līgumus, kas attiecas uz šādu objektu pārdošanu:

- a) lietotas preces, ko pārdod publiskās izsolēs; un
- b) dzīvi dzīvnieki.

Punkta a) apakšpunktā minētajos gadījumos patērētājiem tiek nodrošināta viegli pieejama skaidra un visaptveroša informācija par to, ka nav piemērojamas no šīs direktīvas izrietošās tiesības.

6. Šī direktīva neietekmē dalībvalstu rīcības brīvību reglamentēt vispārīgo līgumtiesību aspektus, piemēram, noteikumus par līgumu izstrādi, spēkā esamību, spēkā neesamību vai sekām, tostarp par līguma izbeigšanas sekām, ciktāl tos nereglamentē šī direktīva, vai tiesībām uz zaudējumu atlīdzību.

7. Šī direktīva neietekmē dalībvalstu rīcības brīvību ļaut patērētājiem izvēlēties konkrētu tiesiskās aizsardzības līdzekli, ja preču neatbilstība parādās kādā laikposmā – ne ilgākā par 30 dienām – pēc to piegādes. Turklāt šī direktīva neietekmē valstu noteikumus, kas neattiecas konkrēti uz patērētāju līgumiem, kuri paredz konkrētus tiesiskās aizsardzības līdzekļus attiecībā uz konkrētiem defektu veidiem, kas nebija redzami pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī.

4. pants

Saskaņošanas pakāpe

Dalībvalstis savos tiesību aktos nesaglabā vai neievieš noteikumus, kas atšķiras no šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem, tostarp stingrākus vai mazāk stingrus noteikumus, lai nodrošinātu atšķirīgu patērētāju aizsardzības līmeni, ja vien šajā direktīvā nav noteikts citādi.

5. pants

Preču atbilstība

Pārdevējs piegādā patērētājam preces, kas atbilst attiecīgi 6., 7. un 8. panta prasībām, neskarot 9. pantu.

6. pants

Subjektīvās prasības attiecībā uz atbilstību

Lai atbilstu pārdošanas līgumam, preces attiecīgā gadījumā jo īpaši:

- a) atbilst pārdošanas līgumā noteiktajam aprakstam, veidam, daudzumam un kvalitātei, un tām piemīt līgumā noteiktā funkcionalitāte, saderība, sadarbība un citas iezīmes;
- b) ir derīgas jebkuram konkrētam nolūkam, kuram patērētājs tās pieprasa, kuru patērētājs ir darījis zināmu pārdevējam, vēlākais, pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī un attiecībā uz kuru pārdevējs ir sniedzis piekrišanu;
- c) tiek piegādātas ar visiem piederumiem un instrukcijām, tostarp uzstādīšanas instrukciju, kā pārdošanas noteikts līgumā; un
- d) tiek piegādātas kopā ar atjauninājumiem, kā noteikts pārdošanas līgumā.

7. pants

Objektīvās prasības attiecībā uz atbilstību

1. Papildus tam, ka preces atbilst jebkādam subjektīvām prasībām attiecībā uz atbilstību:

- a) tās ir derīgas nolūkam, kādam parasti tiktu izmantotas tāda paša veida preces, attiecīgā gadījumā ņemot vērā jebkādas spēkā esošas Savienības un valsts tiesību aktus, tehniskos standartus vai, ja šādu tehnisku standartu nav, piemērojamus nozarei specifiskus rīcības kodeksus;
- b) attiecīgā gadījumā tām ir tāda parauga vai modeļa kvalitāte – un tās atbilst šāda parauga vai modeļa aprakstam –, kuru pārdevējs ir darījis pieejamu patērētājam pirms līguma noslēgšanas;

- c) attiecīgā gadījumā tās tiek piegādātas kopā ar tādiem piederumiem, tostarp iepakojumu, uzstādīšanas instrukcijām vai citām instrukcijām, kādus pircējs var pamatoti sagaidīt saņemt; un
- d) tās ir tādā kvantitatē un tām piemīt tādas īpašības un citas iezīmes, tostarp attiecībā uz ilgzinību, funkcionalitāti, saderību un drošumu, kādas parasti ir raksturīgas tāda paša veida precēm un kādas pircējs var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā preču veidu un jebkādu publisku paziņojumu, ko sniedzis pārdevējs vai citas personas, tostarp ražotājs, iepriekšējos darījumu ķēdes posmos vai kas sniegts pārdevēja vai šādu personu vārdā, jo īpaši preču reklāmā vai marķējumā.
2. Šā panta 1. punkta d) apakšpunktā minētie publiskie paziņojumi pārdevējam nav saistoši, ja tas pierāda, ka:
- a) pārdevējs nebija un pamatoti nevarēja būt informēts par šādu publisko paziņojumu;
- b) līdz līguma noslēgšanas brīdim publiskais paziņojums tika koriģēts tādā pašā veidā, kādā tas tika izdarīts, vai ar to salīdzināmā veidā; vai
- c) publiskais paziņojums nevarēja būt ietekmējis lēmumu iegādāties preces.
3. Tādu preču gadījumā, kurām ir digitāli elementi, pārdevējs nodrošina, ka patērētājs tiek informēts par tādiem atjauninājumiem, tostarp drošības atjauninājumiem, kas ir nepieciešami, lai saglabātu minēto preču atbilstību, un ka patērētājam šādi atjauninājumi tiek piegādāti, laikposmā:
- a) ko patērētājs var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā preču un digitālo elementu veidu un nolūku, kādam tie paredzēti, un ņemot vērā līguma apstākļus un būtību, ja pārdošanas līgumā ir paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma vienreizēja piegāde; vai
- b) kas norādīts attiecīgi 10. panta 2. vai 5. punktā, ja pārdošanas līgumā paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīga piegāde kādā laikposmā.
4. Ja patērētājs savlaicīgi neuzstāda saskaņā ar 3. punktu piegādātos atjauninājumus, pārdevējs nav atbildīgs par neatbilstību, ko rada tikai attiecīgā atjauninājuma trūkums, ar noteikumu, ka:
- a) pārdevējs bija informējis patērētāju par atjauninājuma pieejamību un par tā neuzstādīšanas sekām; un
- b) iemesls tam, ka patērētājs atjauninājumu neuzstādīja vai uzstādīja nepareizi, nebija trūkumi patērētājam nodrošinātajās uzstādīšanas instrukcijās.
5. Neatbilstība 1. vai 3. punkta nozīmē nepastāv, ja pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī patērētājs tika konkrēti informēts, ka attiecībā uz kādu konkrētu preču īpašību pastāv novirze no 1. vai 3. punktā noteiktajām objektīvajām prasībām attiecībā uz atbilstību un patērētājs pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī skaidri un atsevišķi minēto novirzi pieņēma.

8. pants

Nepareiza preču uzstādīšana

Jebkādu no preču nepareizās uzstādīšanas izrietošu neatbilstību uzskata par preču neatbilstību, ja:

- a) uzstādīšana ir daļa no pārdošanas līguma un to veica vai par tās veikšanu uzņēmās atbildību pārdevējs; vai
- b) bija paredzēts, ka preces uzstādīs patērētājs, patērētājs to veica un nepareizās uzstādīšanas iemesls bija trūkumi uzstādīšanas instrukcijās, kuras nodrošināja pārdevējs vai – preču, kurām ir digitāli elementi, gadījumā – digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pārdevējs vai piegādātājs.

9. pants

Trešās personas tiesības

Gadījumos, kad no jebkādu trešās personas tiesību, jo īpaši uz intelektuālo īpašumu balstītu tiesību, pārkāpuma izrietošs ierobežojums liedz vai ierobežo preču izmantošanu saskaņā ar 6. un 7. pantu, dalībvalstis nodrošina, ka patērētājam ir tiesības izmantot 13. pantā paredzētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus attiecībā uz neatbilstību, ja vien valsts tiesību akti šādos gadījumos neparedz pārdošanas līguma spēkā neesamību vai izbeigšanu.

10. pants

Pārdevēja atbildība

1. Pārdevējs ir atbildīgs patērētājam par jebkādu neatbilstību, kas pastāv brīdī, kad preces tiek piegādātas, un kas kļūst redzama divu gadu laikā no šā brīža. Neskarot 7. panta 3. punktu, šo punktu piemēro arī precēm, kurām ir digitāli elementi.
2. Ja tādu preču gadījumā, kurām ir digitāli elementi, pārdošanas līgumā ir paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīga piegāde kādā laikposmā, pārdevējs ir atbildīgs arī par jebkādu digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību, kas rodas vai kļūst redzama divu gadu laikposmā, sākot no preču, kurām ir digitāli elementi, piegādes brīža. Ja līgumā ir paredzēta pastāvīga piegāde vairāk nekā divu gadu laikposmā, pārdevējs ir atbildīgs par jebkādu digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību, kas rodas vai kļūst redzama laikposmā, kurā saskaņā ar pārdošanas līgumu ir piegādājams digitālais saturs vai digitālais pakalpojums.
3. Dalībvalstis var saglabāt vai ieviest termiņus, kas garāki nekā 1. un 2. punktā minētie.
4. Ja saskaņā ar valsts tiesību aktiem arī 13. pantā paredzētajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem piemēro noilguma termiņu, dalībvalstis nodrošina, ka šis noilguma termiņš ļauj patērētājam izmantot 13. pantā noteiktos tiesiskās aizsardzības līdzekļus jebkādas tādas neatbilstības gadījumā, par kuru pārdevējs ir atbildīgs saskaņā ar šā panta 1. un 2. punktu un kura kļūst redzama minētajos punktos norādītajā laikposmā.
5. Neskarot šā panta 1. un 2. punktu, dalībvalstis var saglabāt vai ieviest noilguma termiņu tikai attiecībā uz 13. pantā paredzētajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem. Dalībvalstis nodrošina, ka šāds noilguma termiņš ļauj patērētājam izmantot 13. pantā noteiktos tiesiskās aizsardzības līdzekļus jebkādas tādas neatbilstības gadījumā, par kuru pārdevējs ir atbildīgs saskaņā ar šā panta 1. un 2. punktu un kura kļūst redzama minētajos punktos norādītajā laikposmā.
6. Dalībvalstis var paredzēt, ka lietotu preču gadījumā pārdevējs un patērētājs var vienoties par līguma noteikumiem vai vienošanos, kas paredz atbildības laikposmu vai noilguma termiņu, kuri ir īsāki par 1., 2. un 5. punktā minētajiem, ar noteikumu, ka šādi īsāki laikposmi nav īsāki par vienu gadu.

11. pants

Pierādīšanas pienākums

1. Jebkādu neatbilstību, kas kļūst redzama gada laikā kopš preču piegādes brīža, uzskata par tādu, kas pastāvēja brīdī, kad preces tika piegādātas, ja vien nav pierādīts pretējais vai ja vien šis pieņēmums nav savienojams ar preču veidu vai neatbilstības būtību. Šo punktu piemēro arī precēm, kurām ir digitāli elementi.
2. Panta 1. punktā noteiktā viena gada laikposma vietā dalībvalstis var saglabāt vai ieviest divu gadu laikposmu, sākot no preču piegādes brīža.
3. Ja tādu preču gadījumā, kurām ir digitāli elementi, pārdošanas līgumā ir paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīga piegāde kādā laikposmā, attiecībā uz neatbilstību, kas kļūst redzama 10. pantā minētajā laikposmā, pienākums pierādīt to, vai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums bija atbilstīgs laikposmā, kas minēts 10. panta 2. punktā, gulstas uz pārdevēju.

12. pants

Paziņošanas pienākums

Dalībvalstis var saglabāt vai ieviest noteikumus, kas paredz, ka patērētāja tiesību izmantošanas nolūkā patērētājam par neatbilstību ir jāinformē pārdevējs vismaz 2 mēnešu laikā no dienas, kad patērētājs šādu neatbilstību ir konstatējis.

13. pants

Tiesiskās aizsardzības līdzekļi neatbilstības gadījumā

1. Neatbilstības gadījumā patērētājs ir tiesīgs pieprasīt preču atbilstības panākšanu, proporcionālu cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu saskaņā ar šajā pantā izklāstītajiem nosacījumiem.
2. Lai panāktu preču atbilstību, patērētājs var izvēlēties labošanu vai nomaiņu, ja vien izvēlētais tiesiskās aizsardzības līdzeklis nav neiespējams vai salīdzinājumā ar otru tiesiskās aizsardzības līdzekli nerada pārdevējam nesamērīgas izmaksas, ņemot vērā visus apstākļus, tostarp:
 - a) vērtību, kāda būtu precēm, ja nebūtu neatbilstības;
 - b) neatbilstības būtiskumu; un
 - c) to, vai alternatīvo tiesiskās aizsardzības līdzekli ir iespējams nodrošināt, neradot patērētājam ievērojamas neērtības.
3. Pārdevējs var atteikties panākt preču atbilstību, ja labošana un nomaiņa ir neiespējama vai radītu viņam izmaksas, kas ir nesamērīgas, ņemot vērā visus apstākļus, tajā skaitā tos, kas minēti 2. punkta a) un b) apakšpunktā.
4. Patērētājam ir tiesības vai nu saņemt proporcionālu cenas samazinājumu saskaņā ar 15. pantu, vai arī izbeigt pārdošanas līgumu saskaņā ar 16. pantu jebkurā no šādiem gadījumiem:
 - a) pārdevējs nav veicis labošanu vai nomaiņu vai attiecīgā gadījumā nav veicis labošanu vai nomaiņu saskaņā ar 14. panta 2. un 3. punktu vai attiecies panākt preču atbilstību saskaņā ar šā panta 3. punktu;
 - b) neraugoties uz pārdevēja centieniem panākt preču atbilstību, neatbilstība joprojām ir redzama;
 - c) neatbilstība ir tik būtiska, ka tā attaisno tūlītēju cenas samazinājumu vai pārdošanas līguma izbeigšanu; vai
 - d) pārdevējs ir paziņojis – vai, ņemot vērā attiecīgos apstākļus, ir skaidri redzams –, ka tas nepanāks preču atbilstību saprātīgā termiņā vai bez būtisku neērtību radīšanas patērētājam.
5. Patērētājam nav tiesību izbeigt līgumu, ja neatbilstība ir nebūtiska. Pienākums pierādīt, vai neatbilstība ir nebūtiska, gulstas uz pārdevēju.
6. Patērētājam ir tiesības aizturēt jebkādas vēl nesamaksātās cenas daļas vai tās daļas maksājumu līdz brīdim, kad pārdevējs ir izpildījis savus pienākumus saskaņā ar šo direktīvu. Dalībvalstis var paredzēt nosacījumus un kārtību attiecībā uz to, kā patērētājs izmanto savas tiesības aizturēt maksājumu.
7. Dalībvalstis var reglamentēt to, vai un cik lielā mērā patērētāja ieguldījums neatbilstībā ietekmē patērētāja tiesības uz tiesiskās aizsardzības līdzekļiem.

14. pants

Preču labošana vai nomaiņa

1. Labošanu vai nomaiņu veic:
 - a) bez maksas;
 - b) saprātīgā laikposmā, sākot no brīža, kad patērētājs ir informējis pārdevēju par neatbilstību; un
 - c) neradot ievērojamas neērtības patērētājam, ņemot vērā preču veidu un nolūku, kādam patērētājs preces ir pieprasījis.

2. Ja neatbilstība ir jānovērš ar preču labošanas vai nomaiņas palīdzību, patērētājs preces dara pieejamas pārdevējam. Pārdevējs preces saņem atpakaļ uz pārdevēja rēķina.
3. Ja labošanas nolūkā ir nepieciešama tādu preču aizvešana, kuras tika uzstādītas atbilstoši preču veidam un nolūkam, kādam tās paredzētas, pirms kļuva redzama neatbilstība, vai ja ir nepieciešama šādu preču nomaiņa, pienākums preces salabot vai nomainīt ietver arī neatbilstīgo preču aizvešanu un maiņas preču vai salaboto preču uzstādīšanu vai minētās aizvešanas un uzstādīšanas izmaksu segšanu.
4. Patērētājam nav jāmaksā par nomainīto preču normālu lietošanu laikposmā pirms to nomaiņas.

15. pants

Cenas samazinājums

Cenas samazinājums ir proporcionāls patērētāja saņemto preču vērtības samazinājumam salīdzinājumā ar vērtību, kāda precēm būtu tad, ja tās būtu atbilstīgas.

16. pants

Pārdošanas līguma izbeigšana

1. Patērētājs izmanto tiesības izbeigt pārdošanas līgumu, izmantojot paziņojumu pārdevējam, kurā pausts lēmums izbeigt pārdošanas līgumu.
2. Gadījumos, kad neatbilstība attiecas tikai uz dažām no precēm, kas piegādātas saskaņā ar pārdošanas līgumu, un ir pamats pārdošanas līguma izbeigšanai saskaņā ar 13. pantu, patērētājs var izbeigt pārdošanas līgumu tikai attiecībā uz šīm precēm un attiecībā uz jebkurām citām precēm, kuras tas ir iegādājies kopā ar neatbilstīgajām precēm, ja nav iespējams pamatoti sagaidīt, ka patērētājs piekritīs paturēt tikai atbilstīgās preces.
3. Ja patērētājs izbeidz pārdošanas līgumu kopumā vai saskaņā ar 2. punktu tikai attiecībā uz dažām saskaņā ar pārdošanas līgumu piegādātām precēm:
 - a) patērētājs uz pārdevēja rēķina atdod pārdevējam preces; un
 - b) pārdevējs atlīdzina patērētājam par precēm saņemto cenu tad, kad tiek saņemtas preces vai kad patērētājs sniedz pierādījumu tam, ka preces ir nosūtītas atpakaļ.

Šā punkta piemērošanas nolūkā dalībvalstis var noteikt kārtību, kāda atdodamas piegādātās preces un atlīdzināma samaksātā cena.

17. pants

Komerccgarantijas

1. Jebkura komercgarantija garantētājam ir saistoša saskaņā ar nosacījumiem, kas noteikti komercgarantijas paziņojumā un saistītā reklāmā, kas ir pieejami līguma slēgšanas laikā vai pirms līguma slēgšanas. Saskaņā ar šajā pantā izklāstītajiem nosacījumiem un neskarot nekādus citus piemērojamus Savienības vai valstu tiesību aktu noteikumus, gadījumos, kad ražotājs patērētājam piedāvā ilgzināšanas komercgarantiju attiecībā uz noteiktām precēm uz noteiktu laikposmu, ražotājs visā ilgzināšanas komercgarantijas derīguma laikposmā ir atbildīgs tieši patērētājam par preču labošanu vai nomaiņu saskaņā ar 14. pantu. Ražotājs ilgzināšanas komercgarantijas paziņojumā var patērētājam piedāvāt labvēlīgākus nosacījumus.

Ja komercgarantijas paziņojumā izklāstītie nosacījumi patērētājam ir mazāk izdevīgi nekā tie, kas ir noteikti saistītajā reklāmā, komercgarantija ir saistoša saskaņā ar nosacījumiem, kuri ir izklāstīti ar komercgarantiju saistītajā reklāmā, ja vien pirms līguma noslēgšanas saistītā reklāma nav tikusi labota tādā pašā veidā, kādā tā tika veikta, vai ar to salīdzināmā veidā.

2. Komerccgarantijas paziņojumu patērētājam nodrošina uz pastāvīga informācijas nesēja ne vēlāk kā preču piegādes brīdī. Komerccgarantijas paziņojumu formulē vienkāršā, saprotamā valodā. Tajā iekļauj šādu informāciju:

- a) skaidrs paziņojums par to, ka saskaņā ar tiesību aktiem patērētājam ir tiesības pieprasīt pārdevējam bez maksas novērst preču neatbilstību ar tiesiskās aizsardzības līdzekļu palīdzību un ka komercgarantija neietekmē šos tiesiskās aizsardzības līdzekļus;
- b) garantētāja nosaukums un adrese;
- c) procedūra, kas patērētājam jāievēro, lai panāktu komercgarantijas izpildi;
- d) to preču nosaukumi, uz kurām komercgarantija attiecas; un
- e) komercgarantijas nosacījumi.

3. Neatbilstība 2. punktam neietekmē to, ka komercgarantija garantētājam ir saistoša.

4. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus par citiem komercgarantiju aspektiem, kas netiek reglamentēti ar šo pantu, tostarp noteikumus par valodu vai valodām, kurās komercgarantijas paziņojums jādara pieejams patērētājam.

18. pants

Regresa prasījuma tiesības

Ja pārdevējs ir atbildīgs patērētājam par neatbilstību, kas radusies kādas personas iepriekšējos darījumu ķēdes posmos darbības vai bezdarbības – tostarp bezdarbības preču, kurām ir digitāli elementi, atjauninājumu nodrošināšanā saskaņā ar 7. panta 3. punktu – dēļ, pārdevējs ir tiesīgs iesniegt regresa prasījumu pret atbildīgo personu vai atbildīgajām personām darījumu ķēdē. Personu, pret kuru pārdevējs var iesniegt regresa prasījumu, kā arī attiecīgās darbības un izpildes nosacījumus nosaka ar valsts tiesību aktiem.

19. pants

Izpildes nodrošināšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pastāv atbilstoši un efektīvi līdzekļi, kas nepieciešami, lai nodrošinātu šīs direktīvas ievērošanu.

2. Panta 1. punktā minētie līdzekļi ietver noteikumus, ar kuru palīdzību viena vai vairākas no šādām iestādēm – kā noteikts attiecīgajos valsts tiesību aktos – var saskaņā ar attiecīgajiem tiesību aktiem vērsties tiesā vai kompetentajās administratīvajās iestādēs, lai nodrošinātu, ka tiek piemēroti valsts tiesību aktu noteikumi, ar kuriem transponē šo direktīvu:

- a) publiskas struktūras vai to pārstāvji;
- b) patērētāju organizācijas, kurām ir legītīmas intereses aizsargāt patērētājus;
- c) profesionālas organizācijas, kurām ir legītīmas intereses rīkoties.

20. pants

Patērētāju informēšana

Dalībvalstis veic attiecīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka patērētājiem ir pieejama informācija par šajā direktīvā paredzētajām patērētāju tiesībām un informācija par līdzekļiem, ar kuriem tiek nodrošināta iespēja minētās tiesības izmantot.

21. pants

Imperatīvais raksturs

1. Ja vien šajā direktīvā nav noteikts citādi, patērētājam nav saistoša neviena līgumiska vienošanās, kas, kaitējot patērētājam, izslēdz šo direktīvu transponējošu valsts līmeņa pasākumu piemērošanu, atkāpjās no tiem vai maina to ietekmi, pirms patērētājs ir informējis pārdevēju par neatbilstību.

2. Šī direktīva neliedz pārdevējiem iespēju piedāvāt patērētājiem tādus līguma noteikumus, kuri paredz aizsardzību, kas ir lielāka nekā šajā direktīvā paredzētā aizsardzība.

22. pants

Grozījumi Regulā (ES) 2017/2394 un Direktīvā 2009/22/EK

1. Regulas (ES) 2017/2394 pielikumā 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/771 (2019. gada 20. maijs) par atsevišķiem preču pārdošanas līgumu aspektiem, ar kuru groza Regulu (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK un atceļ Direktīvu 1999/44/EK (OV L 136, 22.5.2019., 28. lpp).”

2. Direktīvas 2009/22/EK I pielikumā 7. punktu aizstāj ar šādu:

“7. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/771 (2019. gada 20. maijs) par atsevišķiem preču pārdošanas līgumu aspektiem, ar kuru groza Regulu (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK un atceļ Direktīvu 1999/44/EK (OV L 136, 22.5.2019., 28. lpp).”

23. pants

Direktīvas 1999/44/EK atcelšana

Direktīva 1999/44/EK tiek atcelta no 2022. gada 1. janvāra.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar pielikumā ievietoto atbilstības tabulu.

24. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis līdz 2021. gada 1. jūlijam pieņem un publicē noteikumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Tās piemēro minētos noteikumus no 2022. gada 1. janvāra.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce.

Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to valsts tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

2. Šīs direktīvas noteikumus nepiemēro līgumiem, kas noslēgti pirms 2022. gada 1. janvāra.

25. pants

Pārskatīšana

Komisija ne vēlāk kā 2024. gada 12. jūnijā pārskata to, kā tiek piemērota šī direktīva, tostarp tās noteikumi par tiesiskās aizsardzības līdzekļiem un pierādīšanas pienākumu, arī attiecībā uz lietotām precēm, kā arī uz publiskās izsolēs pārdotām precēm, un par ražotāja sniegto ilgzinātības garantiju, un iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai. Ziņojumā jo īpaši izvērtē to, vai šīs direktīvas un Direktīvas (ES) 2019/770 piemērošana nodrošina konsekventu un saskaņotu satvaru iekšējā tirgus pienācīgai darbībai attiecībā uz digitāla satura, digitālu pakalpojumu un preču, kurām ir digitāli elementi, piegādi saskaņā ar principiem, kas regulē Savienības politikas. Attiecīgā gadījumā ziņojumam pievieno leģislatīvu aktu priekšlikumus.

26. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Tomēr tās 22. pantu piemēro no 2022. gada 1. janvāra.

27. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2019. gada 20. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
A. TAJANI

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
G. CIAMBA

PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Direktīva 1999/44/EK	Šī direktīva
1. panta 1. punkts	1. pants
1. panta 2. punkta a) apakšpunkts	2. panta 2. punkts
1. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmais ievilkums	3. panta 4. punkta b) apakšpunkts
1. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrais un trešais ievilkums	2. panta 5. punkta a) apakšpunkts
1. panta 2. punkta c) apakšpunkts	2. panta 3. punkts
1. panta 2. punkta d) apakšpunkts	2. panta 4. punkts
1. panta 2. punkta e) apakšpunkts	2. panta 12. punkts
1. panta 3. punkts	2. panta 15. punkts un 3. panta 5. punkta a) apakšpunkts
1. panta 4. punkts	3. panta 2. punkts
2. panta 1. punkts	5. pants
2. panta 2. punkta a) apakšpunkts	6. panta a) punkts un 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts
2. panta 2. punkta b) apakšpunkts	6. panta b) punkts
2. panta 2. punkta c) apakšpunkts	7. panta 1. punkta a) apakšpunkts
2. panta 2. punkta d) apakšpunkts	7. panta 1. punkta d) apakšpunkts
2. panta 3. punkts	7. panta 5. punkts
2. panta 4. punkts	7. panta 2. punkts
2. panta 5. punkts	8. pants
3. panta 1. punkts	10. panta 1. punkts
3. panta 2. punkts	13. panta 1. punkts
3. panta 3. punkta pirmā daļa	13. panta 2. punkts un 14. panta 1. punkta a) apakšpunkts
3. panta 3. punkta otrā daļa	13. panta 2. punkts
3. panta 3. punkta trešā daļa	14. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkts
3. panta 4. punkts	2. panta 14. punkts
3. panta 5. punkts	13. panta 4. punkts
3. panta 6. punkts	13. panta 5. punkts
4. pants	18. pants
5. panta 1. punkts	10. panta 1., 2., 3., 4. un 5. punkts
5. panta 2. punkts	12. pants
5. panta 3. punkts	11. pants
6. panta 1. punkts	17. panta 1. punkts

Direktīva 1999/44/EK	Šī direktīva
6. panta 2. punkts	17. panta 2. punkts
6. panta 3. punkts	17. panta 2. punkts
6. panta 4. punkts	17. panta 4. punkts
6. panta 5. punkts	17. panta 3. punkts
7. panta 1. punkta pirmā daļa	21. panta 1. punkts
7. panta 1. punkta otrā daļa	10. panta 6. punkts
7. panta 2. punkts	—
8. panta 1. punkts	3. panta 6. un 7. punkts
8. panta 2. punkts	4. pants
9. pants	19. un 20. pants
10. pants	22. pants
11. panta 1. punkta pirmā daļa	24. panta 1. punkta pirmā daļa
11. panta 1. punkta otrā daļa	24. panta 1. punkta trešā daļa
11. panta 2. punkts	24. panta 1. punkta ceturrtā daļa
12. pants	25. pants
13. pants	26. pants
14. pants	27. pants